

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۴/۱۳

گلرحمن رحمانی

پراگراف

په لیکوالی کې مناسبه نه ښکاري چې لیکنه دې له پیل نه تر پایه پورې یو سری متن وی، د لیکوالي اصول ایجابوی چې هره لیکنه د مانا رسولو او د لوستونکي د اسانۍ له پاره د بند یا پراگراف په نوم کوچنیو ټوټو سره یو له بل متمایزه یا جلا شي.

پراگراف د څو جملو ټولګه ده چې یوه ځانګړې موضوع رانغاړي.

دغه توپيرونه یا تمایز معمولاً له دوو لارو تر سره کېږي. یو دا چې نوې ټوټې یا قطعي ته د کرښې له سره (indentation) یو څه واټن ورکړل شي، بله داسې لکه دې لیکنه کې چې ترې ګټه اخیستل شوي، د قطعاتو تر منځ واټن دی چې دې کار ته پراگراف بندي وايي.

دا روش په لیکنه کې د یوه له کاره لوېدلې روش په توګه کارېږي. هغه لیکنه چې حتی مخ یا پایه یې په داسې قطعاتو کې مخکې یې یادونه وشوه، نه وي وپشل شوي، تر هر څه وړاندې نا عادي ښکاري او شخص یې له لوستني سره لېوالتیا نه پیدا کوي.

پراگراف بندي د یو لړ قواعدو تابع ده چې رعایت یې د لیکوال د منظور درک اسانه کوي، د پراگراف بندي له موازینو سره آشنا لیکوال پوهېږي چې له یوه پراگراف باید څه تمه ولري، له دې امله خپله پاملرنه د یوې یوې کلمې پر ځای د پراگراف پیغام ته اړوي او دا چاره د چټکي لوستني سبب ګرځي.

پراگراف ذهن ته د موضوعاتو په سپارلو کې هم اسانې رامنځته کوي، دلیل یې دا دی چې ذهن طبقه بندي شوي مطالب چې هر پراگراف د جلا او خپلواک پیغام لرونکی وي، اسانه کوي، خو که چېرته دا ډول مطالب په ګډوډ ډول بیان شي، یو له بل څخه یې تفکیک ګران دی، کله چې یوه موضوع د یوه مستقل پراگراف په توګه انشاء کېږي، نو مور په اسانۍ سره ویلای شو چې پراگراف څه وايي.

انسان هسی هم د پراگراف بندي شوي متن لوستني ته د ډېر تمایل احساس کوي، ځکه چې شخص طبیعتاً هم دا خوښوي چې د یوه متن لوستل په ځانګړي ځای کې ودروي، د هر پراگراف پای د توقف او استراحت دغه فرصت ایجادوي. لوستونکي دا وايي چې لږ تر لږه یو دوه پراگرافه ووايم او وګورم چې خوښ شوی می دی که نه؟

خو ددې برعکس له پر له پسې او تړلو کرښو نه جوړه پایه په انسان کې د مطالعې لپاره دغه رواني خنډ په داسې توګه جوړوي چې د متن لوستني په پیل کې یوه ناپایه تعهد ته ځان ورکوي. له دې امله انسان دې ته تمایل پیدا کوي، څو تر خپل توانه هڅه وکړي چې د دا ډول لیکني مطالعه وځنډوي.

پراگراف بندي درې قاعدې لري. یو دا چې هر پراگراف باید د یوې موضوع لرونکی وي. دویم دا چې د پراگرافونو تر منځ دې اړیکه او پیوستون موجود وي، یانې کله چې ورپسې پراگراف ته رسېږو، نو مور ته په بشپړ ډول مستقل او له انتظاره لرې نه وي. درېیم دا چې پراگرافونه له استثنایي مواردو پرته ډېر اوچت نه وي.

یو پراگراف یوه موضوع

د اوسنیو اعتقاداتو له مخې د یوه متن پراگراف بندي کې مهم اصل دا دی چې یو پراگراف دې یوې موضوع ته ځانګړی شوی وي. دا قاعده چې یوه موضوع دې الزاما تر یوې مسئلې پورې منحصره شي، سمه نه ښکاري، ځکه چې کولای شو د اقتضا له مخې څو مسایل په یوه پراگراف کې بیان کړو.

پراگراف هغه مسئلې یا مسائل را اخلي چې په محور جمله (topic sentence) کې معرفي کېږي. دا جمله الزاما نه، بلکې معمولاً د پراگراف په پیل کې راځي، دا جمله ددې ټاکونکي وي چې د یوه پراگراف موضوع باید څو مسایل را ونغاړي

د پاڼو شمېره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خبر و لولئ

که یو متن داسې پیل شي چې ((د متن د قرائت اسانتیا د پراگراف بندي تر ټولو مهم اصل دی.)) نو انتظار مو دا وي چې پاتې پراگراف د همدې یوې موضوع په اړه خبرې کوي، خو که چېرته (او درک) هم د (قرائت) له کلمې وروسته په همدې محوري جمله کې ور زیات شي، نو پراگراف باید دواړه مسایل (د قرائت او درک اسانتیا) را ونغاړي.

هغه څه چې د (یو پراگراف یوه موضوع) قاعدې تر پښو لاندې کولو لامل گرځي، دا دی چې د پراگراف یوه برخه موضوع ته مخه کوي او وروسته ورڅخه یو په یو په ناڅاپي ډول د بلې مسئلې معترض شي. مثلا دا چې مطلوب پراگراف په مخکیني بند کې په (د متن د قرائت اسانتیا د پراگراف بندي تر ټولو مهم اصل دی) محور جمله سره پیل شي او له څو جملو وروسته یې په پای کې د (درک) له تسهیل یا اسانتیا په اړه خبرې راوړي.

ددې لپاره چې د (یو پراگراف یوه موضوع) قاعده رعایت کړو، مناسب ازمايننت دا دی، څو وگورو چې ایا کولای شو مطلوب پراگراف ته خپلو مندرجاتو ته په پام سره یو واحد عنوان ورکړو. دغه عنوان په واقعیت کې منطوقا یا مفهوما همغه محور جمله ده چې پاتې پراگراف یې باید د بیان لپاره راوړل شي.

دا پراگراف او پنځه پخواني پراگرافونه (په ټوله کې شپږ پراگرافونه) تر ((الف: یو پراگراف یوه موضوع)) عنوان لاندې کېدای شي په ترتیب سره له پاسه تر پایه پورې په دې ډول وي:

1. د (یو پراگراف او یوه موضوع قاعده) او شرط یې؛
2. محور جمله؛
3. د هغه محور جملې بېلگه چې پر یوه یا څو موضوعاتو مشتمله وي؛
4. د (یو پراگراف یوه موضوع) قاعدې د نقض یوه بېلگه؛
5. د (یو پراگراف یوه موضوع) قاعدې د رعایت ازمايننت او بالاخره
6. اوسنی پراگراف، د شپږو پراگرافونو لپاره د عنوان ټاکل.

۱-۲) تراو یا پيوستون

پراگرافونه باید یو له بل سره تراو یا پيوستون ولري، داسې چې کله ورپسې پراگراف لولو، که یې موضوع متفاوته هم وي، داسې احساس ونه کړو چې په بشپړ ډول یوې مجز (تجزیه شوي) مقولې ته تللي یوو، دغه پيوستون کولای شو چې د مفهوم نښلونې د رسی په وسیله او یا هم د موضوع د کلیدي کلمو په تکرار سره په پراگرافونو کې رامنځته کړو.

ددې بېلگه مخکې ذکر شوي یا ترتیب شوي شپږ پراگرافونه دی. د دوی تر منځ نښلونه د مضمون د یو والي یا په پراگراف کې د موضوع د کلیدي کلمو د تکرار له لارې شوي ده.

د پراگرافونو پيوستون د یوې لیکنې لاندون د مضمون له وحدت او د دوی تر منځ د محسوس ارتباط څخه یو له بل سره نښلوي. د کلیدي کلماتو تکرار هم د ارتباط په ټینګښت کې مرسته کوي. د پراگرافونو اتصال په ذهن کې د مضمون د روانی له لارې رامنځته کېږي.

د پراگرافونو پيوستون غالبا د هغو کلمو او عباراتو له لارې چې نښلونکي نقش لري، حاصلېږي. ددې کلماتو یا عباراتو بېلگې چې د پراگرافونو په ابتدا کې کارېږي، عبارت دي له: لکه چې، په دې توګه، سره ددې، په داسې حال کې، پر دې سربېره، [مخکیني پراگراف ته اشاره]، ددې موضوع د تایید بل دلیل دا چې...، له دې امله، لا هم، هېره دې نه وي، باید وویل شي، په همدې ډول د اصلي او ترتیبي اعدانو کارونه...

که چېرته پراگرافونو باندې شماری ولګول شي، نو د پراگرافونو د پيوستون لپاره هڅو ته کمه اړتیا پیدا کېږي. لوستونکي د شمارو په لیدلو سره د پراگرافونو د نامحسوس تسلسل انتظار نه لري.

په انګریزي ژبه کې د پراگراف هره شماره کولای شي یوازې د یوه پراگراف معرف وي، نیم پراگراف (تر ټولو کوچني پراگرافونه د تر ټولو سترو پراگرافونو منځ کې) مجاز نه دی. خو په ورته وخت کې د هالنډي ژبې په لیکنه کې کولای شو چې یو یا څو نیم پراگرافونه په اصلي پراگرافونو کې راوړو. د نیم پراگراف لیکنې دغه امکان د هغه مطلب د بیان لپاره ګټوره وسیله ده چې له مخکیني پراگراف سره نه بشپړ اتصال (پيوستون) لري او نه هم بشپړ انفصال (جلاوالی).

د پراگرافونو اندازه

د پراگراف بندي حکمت چې مخکې یې شرحه تېره شوه، اجابوي چې پراگراف باید اوږد نه وي، مثلا که محور جمله کې راشي چې ((دغه موضوع باید له لسو لیدلورو نه وڅېړل شي.)) او وروسته باید په همغه پراگراف کې ددې لیدلورو نوم واخلو، یو په یو بحث وکړو. د پراگراف له حده زیات لوی والي اندازه او لوستل یې د بېزاري او ستړیا سبب گرځي.

له دې امله غوره ده چې په دې پراگراف کې ۱۰ موارد ذکر کړو او په پای کې ووايو چې اوس به دغه ۱۰ واړه مواردو ته مخه کړو. دلته بیا پر دې مسایلو په وروستيو پراگرافونو کې په متناسبو اندازو بحث کوو.

د بېلگې په ډول که چېرته له لسو مسایلو څخه لس وکولای شي چې د یوه پراگراف په قالب کې په یوه متناسبه اندازه طرحه شي، کولای شو چې یو له بل سره یې متصل کړو. مثلا کولای شو چې ووايو چې ((د درېیو مواردو په اړه

... زیاته توضیح اړینه نه ده، د لومړۍ مسئلې په اړه کافي ده چې پوهېږو... د دویمې مسئلې په اړه هم له دې یادونې سره چې ... بسنه کېږي. د درېیمې مسئلې په اړه هم یوازې اړینه ده څو وویل شي چې (...))
ممکن څلورمه مسئله د درېیو لومړیو مسئلو خلاف په یوه کامل پراگراف کې په مناسبه اندازې سره د بحث اقتضا ولري، په دې صورت کې یاده شوي موضوع په یوازې توګه په محور جمله کې راوړو او وروسته بیا ټول پراگراف دغه مسئلې ته ځانګړی کوو.

پنځمه مسئله ممکن تر دې حده مفصله وي چې له یوه پراگراف نه زیاتو ته اړتیا ولري، په دې فرضیه کې کولای شو چې له لومړي پراگراف نه د محور جملې په توګه استفاده وکړو. مثال: په پنځمه مسئله کې خپله څو مطلبه شامل دي، یو دا... بله دا... او بالاخره دا چې... او بیا وروسته کولای شو چې تعرفه شوي مطالب په کې د مرتب لف و نشر ادبي صنعت په طریقه په ورپسې پراگرافونو کې تر بحث لاندې ونیسو.

د پنځمې مسئلې په اړه د بحث تر پای ته رسېدو وروسته باید شپږمه مسئله له دې یادونې سره چې دغه شپږمه مسئله له لسګونو مسائلو څخه ده، پیل شي. د بېلګې په ډول باید ووايو چې ((له لسو مسئلو څخه شپږمه مسئله اختصار ده)) او وروسته په تفصیل سره دغه محور جملې ته مخه کوو. دغه یادونه له دې جهت اړینه ده چې لوستونکي په دې سبب چې څو پراگرافونه پنځمې مسئلې ته ځانګړي شوي، له مطلبه لرې شوی دی او امکان لري چې د کلام ترتیب یې له یاده وپستلی وي.

د پراگراف انداز د متن په موضوع او طبیعت سره تړاو لري، حتمی به مو دې ته پاملرنه کړي وي چې د ورځپاڼو پراگرافونه ډېر لنډ وي، دلیل یې دا دی چې ورځپاڼه هغه علمي متن نه دی چې له لوستونکي څخه یې د فهم لپاره د زیات فکري تمرکز، غور او پر له پسې فکر کولو تمه ولرو، موخه دا ده چې لوستونکي وکولای شي ورځپاڼې ته په یوه اجمالي نظر سره د پراگراف پیغام تر لاسه کړي، د پراگرافونو متعارفه اندازه په دې کتاب کې د مطلوبې لایحې له مخې همغه د سربزې د پراگرافونو اندازه ده.

که مو پاملرنه کړي وي، د سربزې یا غورچاڼ د پراگرافونو اندازه ددغه کتاب له پاتې پراگرافونو سره توپیر لري. سربزه (دبیاچه) لکه د لایحو متن یوه استدلالی (argumentative) لیکنه ده. په دې ځای کې لیکونکي له د قضایي مسلکونو د نورو صاحبانو څخه د دعو او د یوه وکیل مهارت د بنسټیز توپیر په باره کې خپل نظر ته د قبولیت ورکولو په هڅه کې دی، هغه مسئله چې په وضاحت کې هم تل له پامه غورځېدلي او هېره شوي ده.

ددې برعکس د کتاب د طبیعت متن عمدتاً توصیفي (descriptive)، تشریحي (expositive) او نقلی (narrative) دی. د خپل نظر قبولیت په برخه کې اصرار نشته، د نیولو شوو او وړاندې شوو نظراتو داوري عمومي اطلاعاتو او د لوستونکي سلیم عقل ته پرېښودل شوي ده.

په اوسنیو اثارو کې تر ټولو زیاته پاملرنه د پاګرافونو لندون ته کېږي، له دې کار نه موخه په تر ټولو ټیټ او ممکن تمرکز سره د مطلب درک ته د لوستونکي پیاوړي کول دي. لور پراگرافونه استثنایي جنبه لري او په هغه مواردو کې موندل کېږي چې له دې ډلې څخه:

1. مطلب استدلالی جنبه لري؛
2. مسئله تر دې کچې پورې یو ځایي یا تړلي بیان ته اړتیا ولري چې د مطالبو جلا کول د موضوع پر انسجام یا د هغو اغېز ته زیان رسولی دی، یا دا چې
3. موضوع ورته له یوه پراگراف نه د زیات اختصاص اقتضا نه وي درلودلې.

پای